

Η πίστη στο όνομα του Κυρίου κάνει θαύματα (Ραφαήλ Χ. Μισιαούλης, Θεολόγος)

/ [Πεμπτουσία](#)

Η σημερινή περικοπή του Ευαγγελίου που ακούσαμε μας παρουσιάζει δύο θαύματα, τη θεραπεία της αιμορρούσης γυναίκας, η οποία ήταν άρρωστη για δώδεκα ολόκληρα χρόνια, και την ανάσταση της κόρης του Ιαείρου, του άρχοντα της συναγωγής, όπως μας περιγράφουν οι Ευαγγελιστές Μάρκος και Λουκάς. Ερχόμαστε ακόμα μια φορά απέναντι στο μυστήριο του θανάτου.

Ο Ιάειρος φορτωμένος με το σταυρό της αγωνίας για τη ζωή του παιδιού του, πλησίασε τον Ιησού, έπεσε στα πόδια του και τον παρακαλούσε να πάει από το σπίτι του, για αν θεραπεύσει την ετοιμοθάνατη « ότι θυγάτηρ μονογενής ην αυτώ ως ετών δώδεκα, και αυτή απέθνησκει » [1]. Ο Κύριος ήδη βάδιζε προς το σπίτι του Ιαείρου.

Ανάμεσα στο πλήθος ήταν και μια γυναίκα, η οποία έπασχε από αιμορραγία δώδεκα χρόνια «και γυνή ούσα εν ρύσει αίματος από ετών δώδεκα »[2]. Ξόδεψε αρκετά χρήματα στους ιατρούς, χωρίς κανένα αποτέλεσμα «ήτις ιατροίς προσαναλώσασα

όλον τον βίον ουκ ίσχυσεν υπ' ουδενός θεραπευθήναι »[3]. Πλησιάζει τον Ιησού με βαθιά ταπείνωση και προσευχητική σιωπή, χωρίς να την αντιληφθούν, και με βαθιά και ζώσα πίστη αγγίζει την άκρη του ενδύματος του Κυρίου. Εκείνη τη στιγμή, ω του θαύματος! Κόπασε η αιμορραγία. Τι αποτελέσματα έχει η πίστη, αδελφοί μου. Για να γνωστοποιήσει την πίστη της αιμορρούσας, ο Κύριος, ρωτά ποιος ήταν αυτός που τον άγγιξε «τις ο ασάμενός μου; » [4]. Ένωσε να φεύγει δύναμη από πάνω του.

Ενώ μιλούσε και δίδασκε ο Ιησούς, ήρθε κάποιος από τους συγγενείς του αρχισυνάγωγου και είπε του Πρόωρος και αιφνίδιος ο θάνατος της κόρης του. Γι' αυτό και βύθισε σε βαρύ πένθος όχι μόνο την οικογένειά του, αλλά ολόκληρη την Καπερναούμ. Ο Κύριος καθησυχάζοντας τον πατέρα της νεκρής, του είπε να μην φοβάται. Να έχει πίστη και η κόρη του θα σωθεί «μη φοβού· μόνον πίστευε, και σωθήσεται »[5]. Μόλις έφτασε στο σπίτι του Ιαείρου δεν άφησε κανένα να εισέλθει, παρά μόνο τους προκρίτους Αποστόλους Πέτρο, Ιάκωβο και Ιωάννη, και τους

γονείς της «ελθών δε εις την οικίαν ουκ αφήκεν εισελθείν ουδένα ει μη Πέτρον και Ιωάννην και Ιάκωβον και τον πατέρα της παιδός και την μητέρα» [6]. Ο Κύριος τους βεβαίωσε καθησυχάζοντάς τους από τη θλίψη ότι δεν πέθανε αλλά κοιμάται «ο δε είπε· μη κλαίετε· ουκ απέθανεν αλλά καθεύδει» [7]. Στη συνέχεια πήρε το κορίτσι από το χέρι και της είπε να εγερθεί «η παίς, εγείρου» [8]. Αμέσως η ψυχή της επέστρεψε στο σώμα και αναστήθηκε. Οι γονείς έμειναν έκθαμβοι μπροστά σε αυτό το συγκλονιστικό θαύμα [9]. Τους παρακάλεσε ο Ιησούς να μην αναφέρουν σε κανένα το γεγονός. Δεν ήθελε τους επιφανειακούς επαίνους του μάταιου τούτου βίου, τους επαίνους που είναι υποκριτικοί, για το θεαθήναι στα μάτια των ανθρώπων. Δεν τον ωφελούν, δεν ζει με αυτά, όπως δυστυχώς πολλοί από μας. Η χάρις και ο μισθός εκλαμβάνεται από το Θεό για το αγαθό που έπραξες και όχι από τον έπαινο του αδελφού σου. Επίσης, υπήρχε και ο κίνδυνος να τον εκλάβουν ως ένα εθνικό θαυμαστοποιό και να μην εννοήσουν τα θαύματα ως πράξεις που φανέρωναν τη χάρη και την ευλογία του Θεού. Ασφαλώς δεν ήθελα να μαθευτεί το γεγονός για να μην ερεθιστεί ο φθόνος των εχθρών του.

Ο Ιάειρος είχε μέσα του μεγάλη και ζωντανή πίστη στο Χριστό. Η πίστη δεν είναι μια γνώση, μια απλή θεωρία, ένα φιλοσοφικό σύστημα που βαδίζει με τη λογική του ανθρώπου, αλλά είναι θεία δύναμη, είναι ζώσα φλόγα. Η θεραπεία μας εξαρτάται από τον τρόπο που πλησιάζουμε την πηγή της ίασης, το Θεό.

Ο άνθρωπος πρέπει να δέχεται κάθε θεϊκό δώρο με ευχαριστία κι ευγνωμοσύνη. Ο Κύριος θέλησε να δώσει έμφαση στην πίστη της γυναίκας, για να μας διδάξει πως η πίστη είναι η απαραίτητη προϋπόθεση για να δώσει ο Θεός κάθε καλό στους ανθρώπους. Είναι αλήθεια πως με το αμέτρητο έλεός Του ο Θεός, συχνά κάνει το καλό στους ανθρώπους χωρίς προαπαιτούμενο την πίστη τους. Όταν όμως ζητάει την πίστη των ανθρώπων, δίνει έμφαση στην οντότητά τους, ως ελευθέρων και λογικών πλασμάτων. Πώς μπορεί να είναι ελεύθερος και λογικός ο άνθρωπος αν, από την πλευρά του, δεν είναι έτοιμος να δεχτεί τη σωτηρία του; Ο Θεός ζητάει από τους ανθρώπους το ελάχιστο που μπορεί να ζητήσει: πίστη στο ζωντανό Θεό, στην αγάπη Του, στη διαρκή ετοιμότητά Του να δώσει και να κάνει στους ανθρώπους όλα όσα συντελούν στο καλό του.

Με τη διακήρυξη της πίστης της γυναίκας αυτής όμως, ο Κύριος ήθελε να ενισχύσει και την πίστη του Ιαείρου. Να του δείξει πως δεν ήταν απαραίτητο ν' απαιτήσει από τον Κύριο να πάει στο σπίτι του για ν' αγγίξει με το χέρι Του το νεκρό κορίτσι. Έχει τη δύναμη να θεραπεύσει με πολλούς τρόπους κι όχι μόνο με την επίθεση των χεριών. Μπορεί να θεραπεύσει με τα ρούχα Του όπως και με τα χέρια Του, από απόσταση να βρίσκεται κοντά, από το δρόμο όπως και μέσα στο σπίτι [10].

Η θλίψη και ο πόνος του θανάτου μας κάνει πολλές φορές να μην σκεπτόμαστε αυτά που πιστεύει και διδάσκει η Αγία μας Εκκλησία περί θανάτου. Δεν έχουμε τη δύναμη να θεολογήσουμε μπροστά στο μυστήριο του θανάτου, γιατί «όντως φοβερώτατον το του θανάτου μυστήριον...» [11] θα μας πει ο Άγιος Ιωάννης ο Δαμασκηνός στην εξόδιο ακολουθία. Ασφαλώς και δεν μπορούμε να παραμείνουμε ασυγκίνητοι μπροστά στο θάνατο, είναι απάνθρωπο, όπως μας λέει ο Άγιος Γρηγόριος ο Θεολόγος « Η αιτία της έλευσης του θανάτου στον κόσμο βρίσκεται στον άνθρωπο και ειδικότερα στην κακή και λανθασμένη χρήση του αυτεξουσίου του «δί ενός ανθρώπου η αμαρτία εις τον κόσμον εισήλθε και διά της αμαρτίας ο θάνατος, και ούτως εις πάντας ανθρώπους ο θάνατος διήλθεν» [12]. Μας λέει ο Ιερός Χρυσόστομος «ου γαρ θάνατος αμαρτίας έτεκεν, αλλά αμαρτία θάνατον ημίν εγέννησε· θάνατος δε αμαρτίας γέγονε φάρμακον» [13]. Ο χωρισμός της ψυχής από το σώμα είναι μια συγκλονιστική στιγμή, αλλά και μια συνταρακτική ομολογουμένως θα λέγαμε εμπειρία για τους ανθρώπους που αποχωρίζονται το αγαπημένο τους πρόσωπο είτε αυτό είναι από το οικογενειακό, είτε από το φιλικό περιβάλλον, και αυτός είναι ο λόγος για τον οποίο τον φοβούνται, καθώς με τον

ερχομό του βυθίζονται στη θλίψη και στο πένθος.

Η ζωή μας είναι παροδική. Ήρθαμε για να φύγουμε. Είμαστε ένα είδος τουριστών σε αυτό τον τόπο, όπου κατοικούμε. Δεν μας ανήκει τίποτα [14]. Σε πολλά σημεία της η Αγία Γραφή μας περιγράφει την παροδικότητά μας «ο άνθρωπος είναι χόρ-τος και άνθος χόρτου [15], είναι σκιά, η οποία αναχωρεί γρήγορα και εξαφανίζεται [16], η ζωή μας είναι τόσο σύντομη όσο χρειάζεται να γκρεμίση κάποιος μία καλύβα που μόλις έφτιαξε, μας λέει ο προφήτης Ησαΐας [17].

Να έχουμε ελπίδα στην ανάστασή μας, όπως έχουμε και το σημερινό παράδειγμα της Ευαγγελικής περικοπής. Η ανάσταση είναι ο προορισμός μας. Το σώμα θ' αναστηθεί. Και μάλιστα όχι έτσι ασθενικό, όπως είναι τώρα, αλλά έχοντας αποκτήσει αφθαρσία. Δεν θα υποφέρει δηλαδή από τον πόνο, την αρρώστια, το θάνατο. Θ' αλλάξει κατάσταση όπως το σίδηρο, που μπαίνει στη φωτιά και μεταβάλλεται σε μια φλεγόμενη μάζα. Κάπως έτσι θα μεταβληθούν οι ιδιότητες του σώματος μας, σύμφωνα με τη θέλησή του Κυρίου, που θα το αναστήσει, μας λέει ο Άγιος Κύριλλος Ιεροσολύμων [18].

Ο χριστιανός ο οποίος αγωνίζεται και ελπίζει στο έλεος του Θεού, δεν φοβάται το θάνατο, αλλ' αντιθέτως τον νικά και τον νικά με ένα και μοναδικό τρόπο, θανατώνοντας καθημερινά τα δικά του πάθη και τις δικές του αμαρτωλές επιθυμίες, στοιχεία τα οποία δημιουργούν καθημερινά τον πνευματικό του θάνατο, τον απομακρύνουν ουσιαστικά από το Θεό [19]. Εκείνες τις δύσκολες ώρες να επιστρατεύσουμε όλες τις δυνάμεις της ψυχής μας για να κρατηθούμε και να μη παρασυρθούμε στο γογγυσμό και την απόγνωση. Ο θάνατος είναι συνέπεια της αμαρτίας των πρωτοπλάστων και όχι δημιουργημα του Θεού, που ίσως κάποιοι να επικαλούνται. «Ο Θεός θάνατον ουκ εποίησεν, ουδέ τέρπεται επ' απωλεία ζώντων» [20], μας λέει ο σοφός Σολομώντας.

Από το σημερινό Ευαγγέλιο εξάγεται το συμπέρασμα ότι όταν κάποιος είναι συνδεδεμένος με το Χριστό και ασθενής να είναι θεραπεύεται, και νεκρός ανασταίνεται. Όσοι επιθυμούν να προσεγγίσουν το Θεό, να ενωθούν μαζί Του, μπορούν να το πραγματοποιήσουν μέσα στην Εκκλησία, της οποίας είναι κεφαλή ο Χριστός και εμείς μέλη του σώματος του Χριστού. Μέσα στην Εκκλησία μπορούμε να προσεγγίσουμε το Θεό, αλλά μπορούμε να ενωθούμε μαζί του και να θεωθούμε, να γίνουμε δηλαδή χριστοφόροι και θεοφόροι.

Αγαπητοί μου αδελφοί, ας έχουμε πίστη στην Πρόνοια του Θεού, να είμαστε αισιόδοξοι γιατί τα θαύματα γίνονται αλλά χρειάζονται την κατάλληλη στιγμή, όταν εμείς θα είμαστε σε θέση να το αποδεχτούμε με ταπείνωση και όχι υπερηφάνεια.

Παραπομπές:

1. Λουκά 8,42.

2. Λουκά 8,43.

3. Λουκά 8,43.

4. Λουκά 8,45.

5. Λουκά 8,50.

6. Λουκά 8,51.

7. Λουκά 8,52.

8. Λουκά 8,54.

9. Στην Αγία Γραφή μπορεί να διαβάσει κανείς 8 θαύματα αναστάσεως νεκρών, 3 στην Παλαιά και 5 στην Καινή Διαθήκη. Η ανάσταση του γιού της χήρας από τα Σαρεπτά της Σιδώνας, τον οποίο ανέστησε κατόπιν προσευχής στο Θεό ο προφήτης Ηλίας (Γ΄ Βασιλειών 17, 20-24), η ανάσταση του γιου μιας σουναμίτιδος γυναίκας, τον οποίο πάλι με προσευχή ανέστησε ο προφήτης Ελισσαίος. (Δ΄ Βασιλειών 4,32) και η ανάσταση ενός νεκρού ανδρός που τοποθέτησαν στον τάφο του προφήτη Ελισσαίου και αναστήθηκε (Δ΄ Βασιλειών 13,21). Στην Καινή Διαθήκη έχουμε την ανάσταση του τετραήμερου θανόντα Λαζάρου από το Χριστό (Ιωάννου 11,17-45), την ανάσταση της Ταβιθάς ή Δορκάδος στην Ιόπη από τον απόστολο Πέτρο (Πράξεις 9, 32-42), την ανάσταση του υιού της χήρας της Ναϊν (Λουκά 7, 11-17), την ανάσταση του Ευτυχούς στην Τρωάδα από τον απόστολο Παύλο (Πράξεις 20, 8-11) και το σημερινό θαύμα.

10. Αγίου Νικολάου Βελιμίροβιτς, Κυριακοδρόμιο Γ΄ - Ομιλίες Στ΄, Επιμέλεια -Κειμένου Πέτρος Μπότσης, Αθήνα 2014.

11. Ακολουθία Νεκρώσιμος, Ιδιόμελο τροπάριο σε ήχο β (Εκτός τυπικού).

12. Ρωμαίους 5,12.

13. Αγίου Ιωάννου του Χρυσοστόμου, Εγκώμιο εις την αγίαν μεγαλομάρτυρα Δροσίδα, και εις το μεμνήσθαι θανάτου, PG 830D

14. Ιερομονάχου Κλεόπα Ηλιέ «Πνευματικοί Λόγοι», Εκδ. Ορθόδοξος Κυψέλη», Θεσσαλονίκη 1992. Επίσης για το μυστήριο του θανάτου βλέπε κείμενο του πατρός Βασιλείου Καλλιακμάνη «Το μυστήριο του θανάτου

στην Ορθόδοξη Θεολογία», Νικολάου Π. Βασιλειάδη «Το μυστήριο του θανάτου, έκδοση αδελφότητας θεολόγων «Ο Σωτήρ»,

15. Ψαλμός 89,5-6.

16. Α΄ Παραλειπομένων 29,15.

17. Ησαΐας 38,12.

18. Αγίου Κυρίλλου Ιεροσολύμων, «Η ανάσταση των νεκρών», “Φωνή των Πατέρων” 9, ΙΕΡΑ ΜΟΝΗ ΠΑΡΑΚΛΗΤΟΥ, Ωρωπός Αττικής)

19. Βλέπε Γρηγορίου μοναχού, «Το μυστήριο του θανάτου», Άγιο Όρος, 2014.

20. Σοφίας Σολομώντος 1,13.